

LBRIS

We know
books

Basme

*Jacob și Wilhelm
Grimm*

POSEIDON

LIBRIG | We know books
Au preferat să fie invadați de șobolanii aducători de ciumă decât să trăiască mereu cu spaima acelei ființe ciudate care scotea sunete îngrozitoare: pisica.

Cuprins

Nalba și Răsură / 5
Flacăra albastră / 20
Prichindelul / 30
Prințesa și broscoiul / 43
Rumpelstiltskin / 53
Frumoasa adormită / 60
Cenușăreasa / 66
Muzicanții din Bremen / 78
Croitorașul cel viteaz / 84
Hansel și Gretel / 100
Albă ca zăpada / 115
Scufița roșie / 131
Apa vieții / 138
Fata moșului cea cuminte și harnică și fata babei cea haină / 152
Morarul și pisica / 162
Varza fermecată / 172
Cei trei copii norocoși / 186

Nalba și Răsura

A fost odată o văduvă sărmană, și văduva asta își ducea zilele într-o colibă singuratică, departe de picior omenesc. Și-n fața căscioarei avea o grădiniță în care creșteau două tufe de trandafiri. Una din tufe dădea trandafiri albi ca neaua, iar cealaltă roșii ca sângele. Și mai avea văduva două fetițe, aidoma tufelor de trandafir. Și una se chema Nalba, iar cealaltă Răsura.

Amândouă fetițele erau atât de harnice, de bune la suflet și de inimoase, că nu cred să se mai fi găsit sub soare asemenea odrasle. Dar vezi că Nalba era mai blândă și mai domoală din fire decât Răsura. Zgâția asta de soru-sa nu-și găsea astâmpăr cât era ziuica de mare și tot alerga de colo-colo prin poiene și pe câmpii, culegând flori și prinzând păsărele. În ăst timp însă, Nalba ședea acasă, lângă maică-sa, și-i ajuta la treburile casei. Ba, câteodată, când terminau de gospodărit, fata lua câte o carte și începea să-i citească din ea, până ce-o prindea somnul.

Și atât de mult se iubeau cele două copile, că nici când se preumblau nu se depărtau una de alta, ci

mergeau tot timpul ținându-se de mână, de parcă le-ar fi fost teamă c-o să se piardă. Iar când Nalba zicea cu hotărâre:

- Totdeauna să fim împreună și nimica să nu ne despartă! Răsura pe loc răspundea:

- Toată viața, cât om trăi!...

Iar de se întâmpla să fie și maica lor pe-acolo, nu uita niciodată să adauge:

- Și tot ce-o avea una, să împartă cu cealaltă!

Acu, se întâmpla deseori ca cele două surioare să colinde singure prin pădure după fragi și după zmeură, da vezi că nici o jivină nu se încumeta să le cășuneze vreun rău, ci se apropiau de ele cu prietenie. Iepurașii se opreau din drum și prindeau să ronțăie din mâna lor frunze de varză ori morcovi, în timp ce căprioara pășea liniștită, privindu-le galeș. Iar cerbul cel sprinten trecea pe lângă ele ca vântul, sărind plin de voieșie... Pădurea toată părea că le întâmpină în alai cu păsărelele de pe ramuri, care-și înălțau în văzduh toate cântecele, de parcă ar fi fost o întrecere... Nici o năpastă nu le amenința și de se întâmpla câteodată să întârzie prin pădure și să le prindă noaptea departe de casă, se culcau una lângă alta, de păreau îngemănate, pe-o moviliță de mușchi, și dormeau duse până se iveau zorii dimineții. Mama fetelor știa acest lucru și nu se îngrijora de fel dacă nu veneau în câte o noapte acasă.

Și ce crezi, pe când se aflau odată în pădure, în revărsatul zorilor, și-și întindeau mădularele, că abia se treziseră, numai ce zăriră lângă culcușul lor o minunăție de copil într-o rochiță albă, argintie, care

strălucea de-ți lua ochii. După ce s-a sculat, pruncul a cătat la ele prietenos și, fără să zică o vorbă, s-a mistuit în pădure. Și când cele două surori priviră împrejur, înghețară de spaimă. Și cum n-ar fi rămas împietrite, când chiar lângă picioarele lor se căscă o prăpastie adâncă, în care fără îndoială c-ar fi căzut, de-ar mai fi înaintat prin întuneric doar câțiva pași...

Când ajunseră acasă, ele povestiră mamei ce li se întâmplase, și maica lor le astâmpără curiozitatea, spunându-le că trebuie să fi fost vreun duh al pădurii care îi ferește de primejdii pe copiii cei buni.

Nalba și Răsura țineau căsuța curată ca un pahar, de-ți era mai mare dragul să privești înăuntru. Cât dura vara, toată gospodăria casei o făcea Răsura, și-n fiecare dimineață, mai înainte de a se trezi maica lor, fata avea grijă să-i pună pe pat un buchet de flori. Și-n buchet nu lipsea niciodată câte-un trandafir din fiecare tufă. Iar de veneau zilele cu ninsori și vifornite, Nalba aprindea focul și atârna ceaunul cu fiertură deasupra vetrei. Și de curat ce era, ceaunul de alamă strălucea de-ți părea că-i de aur!...

În serile când cădea zăpada, de înălbea totul în pădure, mama prindea să-i spună Nalbei:

- Ia du-te de pune zăvorul la ușă!

Apoi se cuibăreau tustrele lângă foc și, punându-și ochelarii, mama începea să le citească dintr-o carte groasă. Copilele sorbeau cu nesăț fiecare vorbă, și-n timpul ăsta degetele nu le stăteau nici o clipă. Și lâna din caier se subția tot mai mult, iar pe fus, firul sporea văzând cu ochii. Și de fiecare dată la picioarele fetelor se tolănea un mielut, iar în spatele vetrei, pe-o vârguță,

o porumbiță albă își ascundea capul în aripi, picotind de somn.

- Și într-o seară, cum stăteau ele așa și se încălzeau la dogoarea focului, numai ce se auzi o bătaie în ușă, de parcă cineva ar fi vrut să intre înăuntru. Și atunci mama se grăbi să-i zică Răsuri:

- la du-te repede de deschide, c-o fi vreun drumeț ce caută adăpost!

Fata nu se lăsă rugată, și din doi pași fu la ușă, de trase zăvorul, gândind că trebuie să fie vreun biet sărman pe care l-a prins noaptea în pădure. Da când acolo, dădu cu ochii de-un urs! Și fiara era îndrăzneată, nu glumă, că-și și vârî pe ușă scăfârlia cea groasă și întunecată. Răsura prinse a striga înspăimântată și se trase înapoi, ferindu-se din calea

fiarei. Mielul behăi jalnic, porumbița zburătăci prin odaie, ca alungată, iar Nalba fugi de se ascunse sub patul mamei.

Dar vezi că ursul nu se repezi să le înșface, ci începu a glăsuși ca oamenii:

- Nu vă fie teamă, că nu vă fac nici un rău! Sunt pe jumătate înghețat, și v-aș ruga să mă îngăduiți oleacă să-mi încălzesc măduarele aici, la voi!

- Da, cum să nu! răspunse mama fetelor, cu milă-n glas. Bietul de tine, ia așează-te aici, lângă foc, să te prindă căldura!... Da ai grijă, să nu-ți pârlești blana!... Apoi strigă: Nalbă, Răsuro, ia apropiați-vă, fetelor, că e un urs de treabă și nu vă face nimic!...

Dacă auziră asta, fetele se apropiară de urs, și, încet-încet, mieluțul și porumbița îndrăzniră a ieși de prin cotloanele unde se ascuseseră, că le trecuse teama.

Ursul cătă la copii cu blândețe, și de astă dată li se adresă numai lor:

- la scuturați-mi puținel zăpada din blană!...

Cele două fete se grăbiră să aducă mătura, și-i curățară așa de bine cojocul, că nu mai rămăsese nici un fulg de omăt. Și odată se întinse ursul lângă foc și începu să mormăie mulțumit, că acu se simțea și el bine, sărăcuțul!... Se scurse așa o vreme, dar nu prea multșor, și fetelor le trecu sfiala, ba chiar începură să glumească cu musafirul lor cel greoi. Și, ale naibii zgâtii, ba îi ciufuleau blana, ba dădeau să-l încalece, și nu încetau nici o clipă hârjoneala, tăvălindu-l când pe-o parte, când pe alta.

Iar într-un sfârșit, apucară o nuielușă de alun și

Începură a-l croi zdravăn. We know

Și de câte ori mormăia ursul, izbucneau în râs. Da vezi că ursul se lăsa cu plăcere hârjonit, și doar din când în când, când se întreceau cu măsura, prindea să le strige:

- Văleu, copilași, da stați oleacă, să-mi trag sufletul, că nu mai pot!

Hei, mai cu măsură,

Nalbă și Răsură!...

Sau vreți să piară

Ursitul – să moară?!...

Veni și vremea culcării, și-n timp ce fetele se vârnă în așternut, mama îi grăi ursului:

- Pe cuptor ai loc berechet și te poți odihni în voie, cât poțtești! Că aici ești apărat și de frig, și de vreme rea...

De îndată ce începu să se lumineze de ziuă, copiii îi deschiseră ușa și ursul o porni prin zăpadă, spre pădure. Și de atunci încoace, în fiecare seară, la ora potrivită, se și înființa lângă foc și, culcându-se lângă vatră, îi lăsa pe copii să se joace cu el, cât le era voia. Și atât de mult se obișnuiseră Nalba și Răsura cu oaspetele lor, că nici nu mai zăvorau ușa până ce nu venea prietenul lor cel cafeniu.

Sosiră și zilele primăverii, și-ntr-o dimineață, când toată pădurea căpătase strai verde, ursul grăi Nalbei:

- Acu trebuie să plec și cât o ține vara n-o să mă mai pot întoarce pe-aci.

- Da unde te duci, dragă ursule? vru să afle Nalba.

- În pădure, fata mea, că trebuie să-mi păzesc comorile să nu mi le gâbjească piticii cei răi. Iarna, când

pământul e înghețat bocnă, n-au cum ieși afară din hrubele lor de sub pământ. Dar acu, când razele soarelui au dezghețat pământul și l-au încălzit, își croiesc cu toții drum și ies la lumină ca să ia cu japca tot ce le cade-n mână. Și află că tot ce ajunge în văgăunile lor pierdut e pentru totdeauna!...

Despărțirea o mână pe fată din cale-afară, dar vezi că nu vru să arate față de el cât îi era inima de grea, că multă vreme n-aveau să se mai vadă.

Când Nalba trase zăvorul și ursul se strecură afară, nu știu cum se întâmplă că o bucată de piele se rupse și rămase agățată de-un cârlig al ușii. Și chiar în aceeași clipă, Nalbei i se păru că vede sticlind ceva auriu. Dar nu rămase pe deplin sigură de ceea ce văzuse și mereu gândea că poate o înșelaseră ochii. În acest timp, ursul o luă grăbit la picior și curând dispăru printre copaci.

După o bucată de vreme, mama își trimise copiii în pădure, să adune vreascuri. Și numai ce văzură într-o poiană un ditamai copacul, răsturnat la pământ. Iar lângă el parcă zăriră prin iarbă o gânganie, topăind de colo-colo... Dar ce anume era, nu putură să deslușească până ce nu fură foarte aproape. Și ceea ce li se păruse a fi o gânganie era, de fapt, un pitic! Un pitic bătrân, cu obraji veșteji și subțiri și cu o barbă colilie, lungă de-un cot. Vârful bărbii i se prinsese într-o crăpătură de copac și princhidelul tot sărea încoace și-ncolo ca un cățeluș în lanț și deși se dădea de ceasul morții, nu știa în ce chip ar putea să scape. Și când le văzu pe fetițe, începu a se holba la ele cu ochii lui roșii ca focul și țipa de vuia pădurea:

- Ce mai stați pironite acolo?!... Ia, veniți degrabă, de-mi dați o mână de ajutor!

- Da ce-ai pățit, omulețule? vru să aflu Răsura.

- Ce te privește pe tine, găscă proastă și iscoditoare! o repezi piticul. Da hai să-ți spun... Am vrut să spintec copacul de-l vezi, să-mi fac niște surcele pentru la bucătărie, că butucii ăștia groși nu sunt de nici un folos. Fac atâta flacără, că îndată s-ar arde bruma de mâncare de câtă are nevoie să se sature unul ca mine. Că noi n-avem un burdihan ca al vostru, găligani iscoditori, să înghițim atâtea, și tot să ne fie foame!... Și cum îți ziceam, reușisem să înfig pana-n crăpătură, și totul mergea cât se poate de bine, da afurisita asta de pană, cum n-avea pe ea nici un nod, odată a zbughit-o afară și butucul s-a strâns la loc atât de repede, că n-am mai avut timp când să-mi trag

mândrețea de barbă albă, și-a rămas prinsă acolo!... Și-acu, uite, mă tot frământ și mă zbat, da degeaba-s toate sforțările mele, că nu mă pot mișca de aici, de parcă-s ținut!... Da ia te uită, eu le povestesc cum a fost, ca un om amărât ce sunt, și mucoasele astea cu fețele lor spelbe și nesuferite, s-au pus pe râs, de parcă-i comedie!... Ajungă-vă, urâcioase ce sunteți, nu vă mai hliziți atâta la mine!...

Cele două surori își dădură toată osteneala, dar, oricât încercară ele, nu izbutiră să-i tragă afară barba, de parcă era înțepenită în butuc.

- Lasă că dau eu o fugă și chem niște oameni, că altfel nu-i chip, zise într-un sfârșit Răsura.

- Ia auzi-o ce a mai clocit în minte! cârâi piticul, cu un glas ascuțit. Nătângelor, nebune ce sunteți, păi nu-mi sunteți prea destule numai voi două? Altceva mai bun nu v-a putut trece prin capetele alea seci?...

- Da ai răbdare, moșneguțule, căută să-l liniștească Nalba, c-o să găsim noi un mijloc să te scăpăm de la ananghie!...

Nici nu-și sfârși bine vorbele, că și scose din buzunar o forfecuță și, harșt! îi tăie vârful bărbii. Cum se simți liber, piticul se și repezi la un sac plin cu aur, care stătea ascuns între rădăcinile răsfirate ale copacului, și prinse a bombăni:

- Ce făpturi fără pic de inimă! Auzi, să-mi sluțească mândrețea de barbă! Să vă fie de nas cum m-ați ajutat!...

După ce sfârși de zis asta, își săltă sacul în spinare și se duse pe aci, încolo, fără să le arunce măcar o privire.